

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

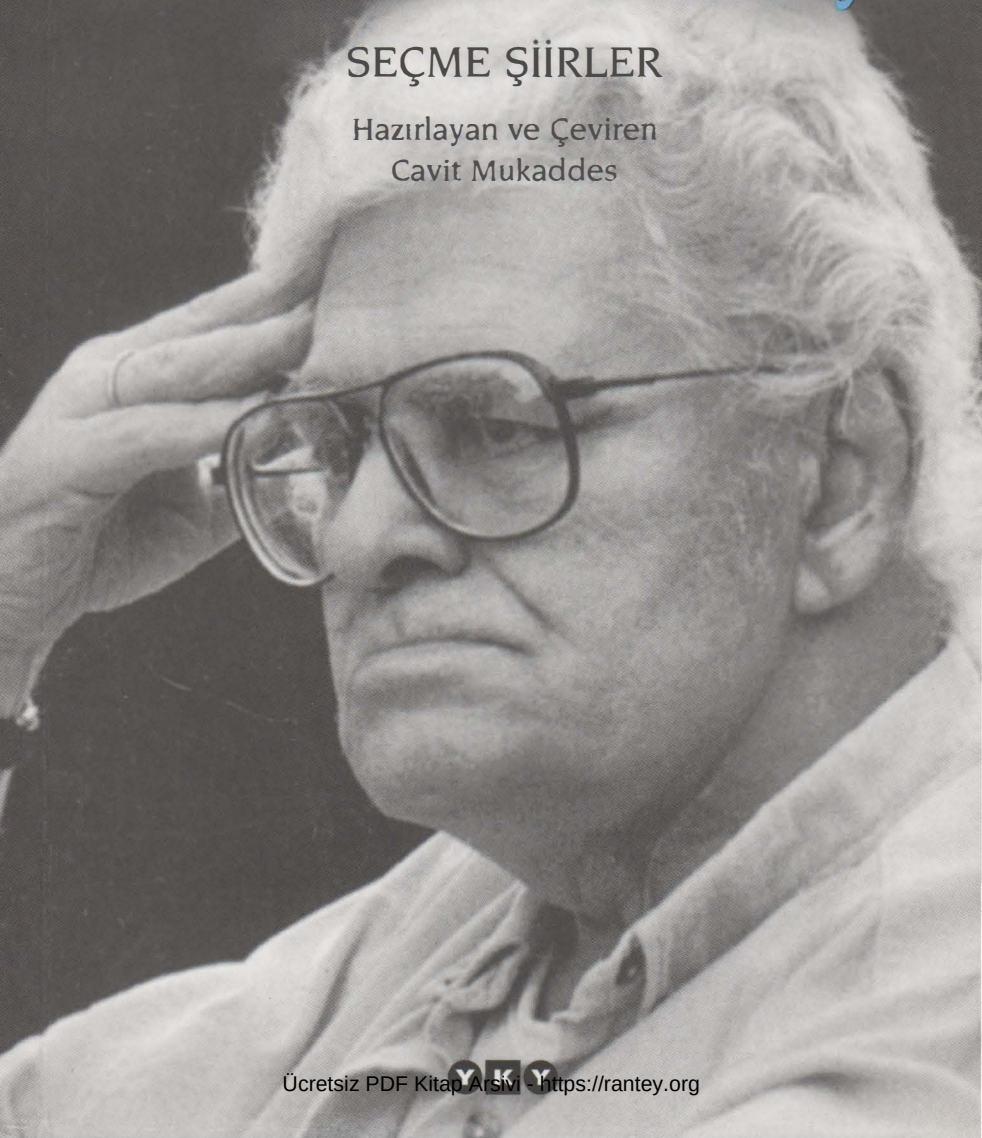
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AHMED ŞAMLU

Ey Aşk, Ey Aşk! Mavi Yüzün Görünmüyor

SEÇME ŞİİRLER

Hazırlayan ve Çeviren
Cavit Mukaddes

EY AŞK, EY AŞK! MAVİ YÜZÜN GÖRÜNMÜYOR

Ahmed Şamlu 1925'te Tahran'da doğdu. Lisede okurken siyasi faaliyetlerinden dolayı dört yıl tutuklu kaldı (1941-45). 1946'da idam mangasının önüne çıkarıldı, son anda hükûmetin affıyla serbest bırakıldı. 1952'de Macaristan'a gitti, burada iki yıl İran Büyükelçiliği Kültür Müşaviri olarak görev yaptı. 1967'de Hâfız üzerine araştırmalara başladı. 1974-1979 yıllarında birçok uluslararası konferansa katıldı; Avrupa'nın çeşitli üniversitelerinden davetler aldı. *Sokhane Nov* (Yeni Söz, 1948), *Rouzane* (Pencere, 1950), *Bamshad* (1956) dergilerini çıkardı. Lorca ve Ritsos'un şiirlerini Farsçaya çevirdi. 1987-1999 yıllarında şiirleri dünyanın birçok diline çevrildi. Stig Dagerman Şiir Ödülü'nü aldı (1998). Ölümüne kadar *Kitâb-i Kûçe* (Sokak Kitabı) adı altında araştırma, inceleme kitaplarını yayımladı. Uzun süren bir hastalıktan sonra öldü (Temmuz 2000).
Şiir kitaplarından bazıları: *Unutulmaz Nağmeler* (1947), *Bildirge* (1951), *Duygular ve Demirler* (1953), *Yeni Soluk* (1957), *Hâfız ve Haft Gonbad, Teraneler* [Hayyam, Attar, Baba Tahir Rübaileri] (1957), *Ayna Bahçesi* (1960), *Aynadaki Ayda* (1963), *Ayda Şiirler* (1964), *Yağmurdaki Kuknüis* (1965), *Toprak Ağıtları* (1968), *Ateşteki İbrahim* (1972), *Ayna ve Havva* (1973).

Cavit Mukaddes (Javid Moghaddas) 1963'te Salmas'ta doğdu. İTÜ Metalurji Mühendisliği bölümünü bitirdi (1987). Temel resim eğitimini İran'da tamamladı. Londra'da yayımlanan kültür sanat dergisi *A'ya* desenler çizdi (1982-85). İstanbul'da "Simurg Art" galeri ve atölyesini açtı (1995). 15 kişisel resim sergisi gerçekleştirdi; değişik ülkelerdeki özel ve resmi koleksiyonlarda yapıtları bulunmaktadır.
Furûğ ve Sohrap Sepehri'yi Türkçeye, Enis Batur şiirlerinden bir seçmeyi Farsçaya aktardı.

AHMED ŞAMLU

EY AŞK, EY AŞK!
MAVİ YÜZÜN GÖRÜNMÜYOR

SEÇME ŞİİRLER

HAZIRLAYAN VE ÇEVİREN:
CAVİT MUKADDES

İSTANBUL

Yapı Kredi Yayınları - 2031
Şiir - 182

Ey Aşk, Ey Aşk! Mavi Yüzün Görünmüyor / Ahmed Şamlu
Hazırlayan ve Çeviren: Cavit Mukaddes

Kitap Editörü: Murat Yalçın

Kapak Tasarımı: Nahide Dikel

Baskı: Şefik Matbaası
Marmara Sanayi Sitesi M Blok No: 291 İkitelli/İstanbul

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2004
ISBN 975-08-0785-5

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş. 2004

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Yapı Kredi Kültür Merkezi

İstiklal Caddesi No. 285 Beyoğlu 34433 İstanbul

Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23

Bilgi Hattı: (0 212) 473 0 444

<http://www.yapikrediyayinlari.com>

e-posta: ykkultur@ykykultur.com.tr

İnternet satış adresi: <http://www.estore.com.tr/bulvar/yky>
www.teleweb.com.tr

İçindekiler

- 7 • Önsöz
- 13 • Geceli (I)
- 15 • Geceli (II)
- 16 • Balık
- 18 • İçimizdeki
Soğukluğa
- 19 • Geceli (III)
- 20 • Karanlığın Türküsü
- 21 • Ayna Bahçesi
- 23 • Eskiz
- 24 • Ayrılık -Roma-
- 25 • Yağmur
- 26 • Abai'nin Yürek
Yarasından
- 29 • Geceli (IV)
- 30 • Gece
- 31 • Mezar Taşı Yazısı
(Yeni Soluk)
- 32 • Ateş Alanı
- 33 • Birleşmek
- 34 • Başlangıç
- 35 • Son Gece
- 36 • Sis
- 37 • Ölümün Böylesi
- 38 • Nazlı'nın Ölümü
- 39 • Ceza
- 41 • Furûğ'a Ağıt
- 42 • Aşkla Beraber
Toprağa Gömülenin
Doğuşu
- 43 • Sessizliğin Patlaması
- 44 • ...Mavi Duman Gibi...
- 46 • Tekrar
- 48 • Ölüm – Ben
- 49 • Vakit
- 50 • Kafesten
- 51 • Eşikte
- 55 • “*iraj kaboliye
ithafen*”
- 56 • Durumun Özeti
- 57 • Biz de
- 62 • –Ölü Doğa–
- 63 • –Duvarın Gözleri–
- 64 • Keşke Su
Olabilseydim
- 66 • Butimar
- 67 • Kitapların Arasında
Dolaştım
- 68 • Ayna Aynada
- 70 • Bu Çıkmazda
- 71 • Hâlâ O Kargayı
Düşünüyorum

Önsöz

Ahmed Şamlu, modern İran şiirinin temel taşlarından biri sayılıyor. Klasik Fars şiirinin ustalarından (Hayyam, Hâfız, Mevlâna...) sonra Farsçayı en güzel ve en iyi şekilde kullanan çağdaş İran şairi olarak biliniyor.

Politik görüşlerinden dolayı Şah döneminde bir süre tutuklu kaldıktan sonra uzun yıllar sürgün hayatı yaşadı. Muşaddık hükümetinin 1953'te CIA darbesiyle devrilmesinin ardından bir yıl hapis yattı, daha sonra yedi kez tutuklandı. O yıllarda, hapishanelerin "okulu" olduğunu söyleyen Şamlu, "insanın düşüncelerini saklamaya zorlanmadığı bir sistemde yaşamak isterim ve böyle bir sistem ancak düşlerde var olabilir. Evet, ben bir düşçüyüm." demişti.

Şah döneminin en karanlık günlerinde, korkusuzca şöyle yazdı:

*Ölmek için ne denli güzel bir gece
Gökyüzüne söyle,
Yıldızlarının elmasından bana bir hançer versin*

Şamlu, içinde hiçbir zaman yer almamasına rağmen, politik duyarlılığa sahip bir şairdi: "Biliyor musunuz? Belediyenin önündeki taş merdivenlere oturmuş olan günahsız Hiroşimalı, bombanın patladığı an, ondan taş merdivenler üzerinde yalnız, uğursuz bir gölge – ebedi lanetin tasviri gibi kaldığını hatırlıyor musunuz? O savaş yüzde yüz onun savaşı değildi."

Nima'dan sonra, Ahmed Şamlu'nun yeni İran şiirinin gelişmesinde büyük bir payı oldu. Yeni İran Şiiri'ne yepyeni duygular getirmekle kalmadı, eski şiir kalıplarını bir tarafa bırakarak serbest şiirin doğmasına yardım etti.

Şamlu, Nima'ya (Modern İran Şiirinin ilk ismi) daima saygı gösterdi ve onu "Büyük Nima" olarak andı. Nima'yı ve onun Muhafazakârlara karşı verdiği mücadeleyi destekliyordu. Bu nedenle, makalelerinde Muhafazakârlara çok sert tepkiler gösterdi.

1971 yılında Nima'ya ve yeni şiire karşı Daşti ve Hamidi gibilerinin muhalefet seslerinin yükseldiğini, bunlardan Hamidi'nin söylediği hiciv şeklindeki bir gazelde Nima ile alay ettiğini görüyoruz: "Onda üç şey var: Vahşet, acayıplık, ahmaklık... Onda üç şey yok: Vezin, söz ve mânâ"

Şamlu bu saldırı karşısında hemen harekete geçti ve şu şiirle ona karşılık verdi: "Şair Hamidi'yi bir defada, birkaç yıl önce kendi şiirinin darağacına asmışım."

Şamlu, başlarda Nima'nın etkisinde kalmış, onun tarzında şiirler yazmıştır. Fakat sonraları Mayakovski, Lorca, Eluard gibi şairlerin de etkisinden sıyrılarak kendi özgün diline ulaştı. "Nima, şiirin pençesini yüzüme atıncaya kadar şiirden uzak durdum, ilk dönemlerde Lorca bana çekici geldi. Sonra Mayakovski... Sonra bunların hepsini unutarak Hâfız'ı, Şirâzi'yi yeniden buldum ve hepsinin yerine geçti."

Hâfız hakkında da şöyle bir değerlendirmesi vardır: "Hâfız yüce bir dağdır, ona uzaktan bakılınca yalnız genel bir manzara görülür. Eğer ona yaklaşırsan onun sahralarından birini bile feth etmeden, o genel manzarayı kaybedersin. İranlı veya Farsça yazan ve diğer tanıdığım şairlerden, hiçbirisine ulaşmak bu denli zor değildir."

Cavit Mukaddes

Şairler halk ormanının dallarıdır, bir başkasının bahçesindeki
sümbül veya yasemenler değildirler.

Bugünkü şair halkın dudakları ile tebessüm ediyor,

O şiir yazıyor,

Yani o ihtiyar şehrin yaralarına el atıyor,

O kendi nağmesi ile

Boşalmış soğuk yüreklere hayat veriyor.

*...Sonsuzluk güneşleri arasında
huzurlu bir iskeledir güzelliğın
sitemin yenilgisidir bakışın
ve gözlerin
yarının yepyeni bir gün olacağını söylüyor.*

Geceli (I)

Gözyaşında sır saklı
 Gülücükte sır saklı
 Aşkta sır saklı
 aşkımın gülücüğü idi o geceki ağlaman
 öykü değilim –okumak için–
 ses değilim –duymak için–
 veya görebileceğin bir şey
 öğrenebileceğin bir şey değilim.
 Ben, ortak sızıyım
 Haykır ben...

* * *

Ağaç ormanla konuşuyor
 Ot, çayırda
 Yıldız samanyolu ile
 ve ben seninle konuşuyorum,
 ismini söyle bana, ellerini, ellerime bırak.
 sözünü bana söyle, yüreğini bana aç.
 senin dudaklarınla tüm dudaklara konuştum
 ve ellerin, ellerimi çok iyi tanıyor.
 gizli aydınlıkta seninle ağladım,
 hayatta olanlar için,
 ve karanlık mezarlıkta seninle söyledim
 en güzel nağmeleri
 çünkü bu sene ölenler
 yeryüzünün en yüce
 âşıkları sayılırdı.

* * *

Ellerini, ellerime bırak
ellerin ellerimi çok iyi tanıyor,
seninle konuşuyorum
ey yüce sevgili
tıpkı bulutun fırtına
yağmurun denizle
ot'un çayırda
kuşun baharla
ağacın ormanla
konuştuğu gibi
sesin, sesimi çok iyi tanıyor.

Geceli (II)

Kapılar kapalı, yollar tutulmuş
 Gecede ay görünmüyor,
 Ne güneş gözüküyor, ne gün.
 Boynumuza saplanan hançerle

Zamanın dışındayız.

Hiç kimse, kimseyle konuşmuyor,
 Suskunluk binbir dille kendini anlatıyor.
 Ölülerimizi izliyoruz

dudaklarımızdaki
 tebessümle

ve kendi sıramızı bekliyoruz
 gülücüklerden uzak!

Balık

Hiçbir zaman yüreğim
 Bu denli sıcak ve kızıl olmadı
 Bu ölümcül gün batımının en berbat dakikalarında,
 yüreğimden binlerce güneş pınarının
 fışkırdığını
 hissediyorum
 Bu tuzlu bataklığın her
 kıyısından, bucağından
 ansızın binlerce coşkulu
 ormanın
 yeşerdiğini hissediyorum.
 Ah; ey kayıp doğruluk
 ey ayna gölcüklerine
 kaçan Balık!
 Saf bir göletim ben
 Şimdi o aşkının büyüyle
 ayna göletlerinden
 bana akan yolu bul.

Hiçbir zaman
 ellerim böyle büyük ve sevinç dolu olmadı:
 Gözlerimin kızıl şelalesinde
 Bir şarkının; günbatımsız
 güneşin soluk aldığı
 hissediyorum
 Tüm damarlarımda
 Kervanları uyandıran sestir sanki
 Kalp atışlarımla sesi.

* * *

Bir gece ansızın çırılçıplak çıkageldi
 tıpkı suyun ruhu gibi
 göğsünde iki balık,
 ellerinde ayna
 Islak saçları yosunda sanki;
 girift bir yosun sanki
 Çılgılık attım: Ümitsizlik avlusundan:
 “-Ah, ey bulunan doğruluk
 bir daha
 bırakmam seni”.

İçimizdeki Soğukluğa

Titrek el ve yüreğimde
 tek korkum
 Aşkın bir sığınağa dönüşmesiydi
 Uçuş değil, kaçış olmasıydı.
 Ey AŞK, ey AŞK!
 Mavi yüzün görünmüyor

* * *

Artık aşk
 İçimizdeki soğukluğa
 alev coşkusu değil
 yaramızın sızısına uyuşturunca bir merhem
 Ey AŞK, ey AŞK!
 Kızıl yüzün görünmüyor

* * *

Güçsüzlük üzerine
 karanlık tozlu avuntu
 ve huzurlu kurtuluş
 varlığın kaçışına.
 Mavinin huzuruna
 Karanlık
 Ve erguvan üzerine

Yeşil yaprakçık

EY AŞK, EY AŞK!
 tanıdık rengin, tanıdık yüzün görünmüyor.

Geceli (III)

En güzel seyirdir
Rüzgârın gece vakti altı yönden
sana doğru gelmesi
ve görkemli ümitsizlikleriyle
turnaların akşam uçuşları
Ay'a doğru.
Turnaların akşamüstü uçuşları
ve rüzgârın dönüşü
senin bellek mezarında
toz'u yeşertiyor taş'ta,
ve gizemi bir şey öğretiyor
e s k i z a m a n l a r d a n
kalan ve
ç o k i y i b i l d i ğ i n
b i r ş e y i .

Karanlığın Türküsü

Sabahın külrengi ufkunda
Süvari
sessizce duruyor
ve atının uzun yelesi
Rüzgârda savruluyor.

Tanrım, Tanrım!
Hadise uyarıldığı zaman
Süvariler
böyle durmamalılar.

Yanmış çitlerin kenarında
Genç kız
Sessiz duruyor,
Ve rüzgârda dalgalanıyor

İnce eteği.
Tanrım Tanrım!
Kızlar böyle suskun durmamalılar,
Erkekler yaşlanırken
Umutsuz ve yorgun.

Ayna Bahçesi

Elimde bir kandille,
yüreğimde bir kandille:
Karanlık'ta savaşmaya
gidiyorum
yorgunluk beşikleri bırakmış
gelip gitmelerin keşmekeşini
ve güneş derinden
kül olmuş samanyollarını
aydınlatıyor.
dolunun bulutları tohumlandığı an
yıldırımın asi çığlığı
duyulur.
ve asma'nın sessiz sızısı:
kırırım kırırım uzun dallarının
ucunda filizlenirken
küçük koruklar

* * *

Tüm çılgımlık sıkıntıdan
kurtulmak içindi,
çünkü ben en korkunç gecelerde, güneşi
ümitsiz dualarla
talep ettim.

Sen güneşlerden, seherlerden
gelmişsin.

Sen aynalardan ipeklerden gelmişsin

* * *

Ateşin ve ilahın olmadığı bir boşlukta
 Senin bakışını ve itimadını ümitsiz
 Dualarla istedim.

İki ölüm arasında
 İki yalnızlığın boşluğu arasında bir esinti
 senin bakışın ve güvenin
 böyledir,
 Senin sevincin acımasız ve uludur.
 Nefesin benim boş ellerimde, nağme ve
 yeşilliktir.

* * *

Elimde bir kandille
 Gönlümde bir kandille ayağa kalkıyorum
 Ruhumun pasını gideriyorum
 Senin aynanın karşısına bir ayna bırakıyorum
 Senden ebedi bir varlık yaratmak için

Eskiz

Gece çoktan söylemiş türküsünü
kanlı hançeresiyle
Deniz soğuk ve dingin oturuyor
Bir dal
Ormanın karlığında
ışığa doğru
haykırıyor.

Ayrılık
-Roma-

Yokluğun diri gömölme deneyi
Ne denli istekli
talep ediyorum seni.
mücevher süslü semender
sırtındasın
sanki.
ve mesafe boş bir tecrübedir.
gömleğinin kokusu burada
şimdi,
ve uzaklarda dağlar soğuktur.
sokakta ve yatakta
ellerinin sıcaklığını arıyor ellerim,
ve yolda düşünmek
ümitsizliğini gideriyor.
ellerinin şarkısından yoksunum,
ve dünya merhabadan
Yoksun.

Yağmur

O zaman aşkımın gururlu kadını gördüm.
 Nilüfer yaprağı avlusunda
 Yağmurlu gökyüzünü düşünürken.

* * *

O zaman aşkımın gururlu kadını gördüm.
 yağmurun nilüfer avlusundan
 eteği rüzgârda dalgalanırken

* * *

O zaman, yağmurun gururlu kadını
 Nilüferlerin avlusundan
 gördüm
 Zor geçen gökyüzü yolculuğundan dönerken.

Abai'nin* Yürek Yarasından

Bekleyiş kızları!
 Çayır kızları
 "Dar ümitlerin" kızları!
 Sonsuz kırdı ve
 Küçücük dünyalarında sonsuz arzular!

* * *

Yeni çardak kızları
 Yüz yıllık çardaklarda!
 Giysilerinizin zırhında
 Deli rüzgâr güller açtırsa
 İstek atının uzun yelesini
 Aşufte edecek

* * *

* Abai: Türkmen halk hikâyelerindeki kahramanın adı.
 Bu şiir Türkmen önder "Aman Can" anısına yazılmış.

Bulanık nehir kızları!
Yüksek tavana uzanan dumanın
bin sütunlu alevin kızları

Uzak aşkların kızları
Gündüzleyin suskunluk, iş,
Geceleyin yorgunluk

Gündüz durmaksızın koşuşturan kızlar
gece vakti: yenilgi.

* * *

Hangi erkeğin sır dolu ıssız aşk bahçesinde
Hangi rahibane raksta
yakıcı arzularla birlikte
fiskiye kollarınızı uzatacaksınız?

* * *

Ne yazık ki
bakışlar ve saçlar boşuna söndürüyor
Şairin sözcüklerindeki ıtırı.

Sisli ovalarda,
gelip geçen kızlar
utangaçlık
Şebnem
alçakgönüllülük kızları

Hanginizin göğsüne kan damladı!
"Abai"nin yürek yarasından.
ergenlik çağında, hanginizin göğüsleri çiçek açmış?
Hanginizin dudaklarında
dudaklarında hanginizin?
-Söyleyin-
onun kucağında
bir öpüşün ıtırıyla
çiçeklenmiş gizlice.

Karanlık geceler
çiseleyen yağmur -ki işte yok-
Hanginizin gözlerine uyku girmiyor?
umutsuz, hırçın yatakta.

Onun hatırası -ki öfke ve cesaret sembolüdür
Ateşi parlatıyor, açık gözlerinizde.
geç vakitlere kadar.

Aranızda hangisi?
-Söyleyin-
aranızda hanginiz
"Abai'nin" silahını parlatıyor?
İntikam günü için.

Geceli (IV)

Büyük gümüş anahtar
soğuk su birikintisinde kırıldı.
kale kapısı kapalı.

“–Ey yalnız yolcu!
cılız ateşinle hangi şafağı bekliyorsun?
Ağaç gölgesinde.”
Su birikintisinde
Soğuk su birikintisinde kırıldı
Parlak hilâl,
ve dövme gümüş kapı
Yedi büyülü kilitle kapalı.

Gece

Gece, ve yıldızların soğuk, eğimsiz akan nehri
kim için ve ne için güzel?
hangi anıyı hatırlatıyor
nehrin iki yakasındaki uzun saçlı
yastıların nefes kesen gizemli ayını
ve sabahın
on iki kurşunun birleşik sesiyle delinmesi.
Kim için ve ne için güzeldir
Gece?

Mezar Taşı Yazısı (Yeni Soluk)

Ne gitmekte bir hareket vardı,
 Ne kalmakta durgunluk
 dallar kökten ayrılamazdı,
 ama gerektiği gibi de sırrını açmadı
 yapraklara, dedikoducu yel.

Aşkımın kızı, yad bir anadır
 ve sonsuza kadar dönecek,
 üzüntülü yörüngesinde
 telaşlı bir yıldız

Ateş Alanı*

Görünen ve öyle olması gereken:
askerlerin ölüm manevrası yaptığı alan
yeşil vadi veya renkli gökkuşağı altında
çocukların oyun alanı olabilirdi.

Ama o “son emre” karşı yapılan
tebessüm.

“Ateşi” gülücükle karşılamaktan başka
bir şey olamazdı.

* Şah döneminde idam edilenlere ithafen yazılmış.

Birleşmek

Fırsat acımasızca kısaydı,
ve olay beklenmedik
kafes bahçeyi perişan etti.
ilkbaharı tatmadan.

Öpüşme doyumsuzluğu gibi
Güneşten,
Soluktan,
Kesileceğim.

Çıplak,
Söyle çıplak gömsünler beni
Aşk'a taptığımız gibi
Çırılçıplak,
Örtünme kaygısından yoksun
toprakla birleşmek istiyorum
Aşkla beraber.

Başlangıç

–Gurbette,
vakitsiz, henüz gelmemiş zamanda–
Ben böyle doğdum işte,
canavarlar ve taş ormanında
ve boşlukta atmaya başladı yüreğim.
kendini tekrarlayan beşiği.
Baharsız ve kuşsuz bir yerde terk ettim.

* * *

Uzağa gidemedim ilk deneyimsiz adımlarla,
Kum ve dikenin yıpratıcı düşünden dönüştü,
ilk yolculuğum.

Umudu öğretmiyor uzaklar.
yürümenin ilk tecrübesiyle,
yakıcı ufka doğru durdum, titreyerek
hiçbir çağrının olmadığını fark ettim,
çünkü, görünümde serap yoktu.

* * *

Umudu öğretmiyor uzaklar.
Bu sonsuzluk öyle büyük bir zindan ki
Ruhum, yetersizliğin utancından
gözyaşlarına saklandı.

Son Gece

Elimde ayna, yeşillik ve akik ile
çatıya çıktım,
Ay'ı yenilemeye
Soğuk bir orak geçti gökyüzünden
"Güvercinin uçuşu yasaktır".
çam ağaçları fısıldayarak bir şeyler konuştular.
Hançer kuşlara saplandı,
ve o gece ay görünmedi.

Ölümün Böylesi

Akasyaların rüyasında ölmek istiyorum.

Yavaş esen rüzgârda

–İkilem arasında gidip gelerek.

Akasyaların rüyasında ölmek istiyorum.

Atlas çiçeklerinin ağır soluğunda

ölmek istiyorum.

yazın ıslak ve sıcak bahçelerinde.

günbatımının ilk saatlerinde

atlas çiçeği soluğunda

uçmak istiyorum.

* * *

Göğsümde hançer yarası

süsen gibi açsa da.

akasyaların rüyasında ölmek istiyorum

atlas çiçeklerine geçit olmak istiyorum.

–son fırsatta–

akşam vakti, saat yedide.

Nazlı'nın Ölümü*

Nazlı! İlbahar gülümsedi ve erguvan açtı.
 Avludaki yaşlı yasemen bile çiçek açtı
 inat etme!
 uğursuz ölümle uğraşma!
 var olmak, olmamaktan daha iyidir,
 hele ilk baharda.

Nazlı konuşmadı,
 başı dik
 Yiğitçe sustu ve gitti.

* * *

Nazlı! Konuş!
 Suskunluk kuşu aşiyanda
 dehşet bir ölümün üzerine kuluçkaya yatmış.
 Nazlı konuşmadı.
 güneş gibi
 karanlıktan geldi. Kan kırmızı oldu ve gitti.

* * *

Nazlı konuşmadı
 Nazlı yıldızdı:
 Bir an bu karanlıkta parladı ve gitti.
 Nazlı konuşmadı
 Nazlı menekşeydi
 Çiçek açtı, kışın bittiğini müjdeledi ve
 gitti...

* Nazlı: Politik görüşleri sebebiyle Şah döneminde idam edilen yazar ve düşünür Vartan.

Ceza

Burada dört zindan var
 Her zindanda birkaç koridor
 Her koridorda birçok hücre
 Ve her hücrede pek çok insan prangalı
 Bu prangalılarından birisi, eşini iftira ateşinde öldürmüş.

Bu prangalılarından biri yazın öğle sıcağında
 Çocuklarının ekmeğini cimri fırıncının
 Karına bulamış.
 Kimisi tefecinin yolunu kesmiş, yağmurlu günün
 tenhalığında.

birkaç kişi ıssız sokaklarda evlerin duvarlarına
 tırmanmışlar
 Kimisi geceyarıları yeni gömülen
 ölülerin altın dişlerini
 çalmış.

Ama ben hiç kimseyi gece karanlığında
 öldürmedim.

Ama ben hiçbir tefecinin yolunu
 kesmedim

Ama ben geceyarıları damdan dama
 atlamadım.

Burada dört zindan var.
 Her zindan da birkaç koridor
 her koridorda birçok hücre
 ve her hücrede pek çok insan prangalı
 bu zincirlerin arasında kadınların ölüsünü seven de var.

bu prangalılardan birçoğu her gece rüyalarında
 bir kadın ciğerinden
 ölüm çığlığı atanlar var.

Ama ben kadınlarda bir şey bulamıyorum
 Bulamazsam eğer bir gün özeşimi
 Ben ama kendi düşünlerimin dağlarında şu filizlenen
 Çürüyen, kuruyan ve dökülen
 Şu çöl bitkilerinin ahenginin
 yankısından başka
 bir şey duyamıyorum.
 Şu bağım olmasaydı
 uzak ve kaygan bir anı gibi
 soğuk ve alçak toprağı aşacaktım belki
 "tan yeri ağardığında":

Suçum bu
 Suçum bu.

Furûğ'a Ağıt

1977

Seni arıyorum dağ eteğinde
deniz ve çayır kenarında ağlayarak
seni arıyorum, rüzgârların geçidinde,
mevsimlerin dört yolunda

* * *

Bulutlu göğü çevreleyen,
camı kırık pencerenin yanında ağlıyorum.
senin hayalini beklerken daha ne zamana kadar,
ne zamana kadar

bu boş defterin sayfalarını çevireceğim?
ölümün kardeşi aşkı ve rüzgârın yönünü
kabullenmek gerek,
seninle paylaştı sırrını ölümsüzlük,
ihtışamlı bir hazineye dönüştün
öyle bir hazine ki,
diyar ve toprağı sahiplenmeyi
sevecen kılmış.

* * *

Senin adını göğün alnından geçen bir sabah,
Adın kutlu olsun,
ve biz böylece
Geceyi, gündüzü ve henüzü
de tekrarlıyoruz...

Aşkla Beraber Toprağa Gömülenin Doğuşu

İzle, nasıl toprağa seriyor ellerini

İnce dal gibi

– A ş k t a n r ı s ı –

ve isyanı karşısında

cehennem bile varlık gösteremiyor!

değil hançer yarası

“Evet” derse ölecek,

ve bıkkınlıktan ölmezse eğer

ölüme yenik düşmeyecek

müthiş bir kale sanki

ve kapılarının tılsımı

küçücük “Dostluk” kelimesi

* * *

(I)

Sen aşkı böyle inkâr ettiğine göre

koltuk altında hançer gizlemişsin,

ve âşık öyle bir itirafta bulundu ki

tüm teni çılgılık oldu.

İzle, fırtınanın deviremediği gövde

Nasıl da toprağa düşüyor,

yücelik avlusunda

Denize sarılan yiğit

nasıl da

usulca toprağa dönüşüyor

izle, nasıl da ihtişamlıdır

senin yoluna başkoyanın ölümü

öyle bir ölüm ki

bin şehzadenin doğumundan

daha gürültülü.

Sessizliğin Patlaması

Sırtımda taş taşıyorum; terkiplerim, kafiyelerim taş.
 günbatımının döktüğü ter
 geceyi karanlık derinliğinden uyandırıyor.
 Tabutta renk kırılır.
 ve sessizliğin patlama korkusundan,
 şarkı nefessiz kalır.

Terkiplerin taşından sağlam bir duvar örüyorum
 ve şiirimin çatısı üzerine koyarak,
 kendimi tutukluyorum.
 ben böyleyim işte, belki de budalayım
 kim nereden bilsin ki
 kendi hücremin taşlarını sırtımda taşıdığımı,
 Meryem'in çocuğu yerine çarmıhı taşıdığı gibi.

Kaydırmıyorum seni, değersiz düşünce kadifesi üzerinde,
ham hayallerin dünyasına itmiyorum seni:

Eğer çatının üzerine yağan yağmurun sesi
uykunu getiriyorsa

ve eğer ateş dansı başlangıcı ise,
Eğer küçük nehirde soğuk damlalardan
oluşuyorsa köpük

ve eğer gece şarkı söylüyorsa sokakta–
İki çocuğu hangi evin önünde sadece ateş rüyası ısıtıyor.
Üç çocuk hangi soğuk kaldırımda yatıyor?
Yüz çocuk hangi ıslak sokakta?...

* * *

Uzak arzular zemininde gezdirmiyorum seni
ümit tütsüsünde oynatamıyorum seni
Güneşle gece arasından yükseliyor duvar
sabah Külleri
arasından.

İki çocuk bir han kapısı önünde
Ölmüş şimdi.

Üç çocuk soğuk taş kaldırım üzerinde
Ve yüz çocuk nemli ölü toprakta.

Tekrar

Ayna ormanları kırıldı
 ve yorgun elçiler ümidi vaat etmeyen
 yeryüzüne indiler
 ve risalet kitapları
 ölümü kendi kaderinde tekrarlayanların
 kara listesiyle
 dolup taşı

* * *

Yanık ellerle
 güneşin çehresindeki tozu, toprağı temizlediler,
 temizlediler ki
 kendi cellatlarının yüzünü
 hatıra aynalarında iyi görsünler
 ve anlasınlar artık
 cellatlarının hepsi
 o prangalıları.
 ve onların kanlı ayaklanması
 geleceğin özgür zemininde yeşeren
 nağmeydi.

Şimdi o “prangalıları” bakınız
 nasıl da
 inançsız ve şarkısızlar
 kendilerinin ve diğerlerinin
 hapsine çanak tutuyorlar.
 izleyin!
 izleyin!

* * *

Ayna ormanları kırıldı
 ve yorgun elçiler karanlık zemine indiler.
 ve işkence acısıyla çılgılık atıldılar:
 “–Bizim risalet kitabımızda
 sevgi ve güzellikler var.”
 Tanrı soyundan gelen insanın
 yeryüzünde saltanat sürmesi
 kaybedenlere, iyi gelecek,
 kölelere özgürlük
 ve ümitsizlere ümit talep ediyoruz.
 “Bizim risalet kitabımızda
 sevgi var
 güzellik var
 ve toprağın rahmine kin, nefret
 tohumları serpilmiyor”.

Ayna ormanı kırıldı
 ve yorgun elçiler ölümler kervanına katıldılar,
 ve şairler şehitler kervanına katıldılar,
 tıpkı cellatların elindeki güvercinler gibi,
 ve artık insana ait olmayan yeryüzünü
 böyle terk etti güzellikler, nağmeler,
 Bir tek mezar ve ağıt kaldı
 Ve insan
 Sonsuza kadar
 Yarattığı zindana
 Zincirlendi.

Vakit

Teninin ötesinde seviyorum seni
Aynaları ve meraklı gece kuşlarını bana ver
aydınlık ve şarabı
köprünün geniş kavsini ve gökyüzünü
kuşları ve gökkuşağını
ve perde’de tekrarladığın
son yolu
bana ver

* * *

Tenimin ötesinde
seviyorum seni
imkânsız uzaklarda
vücutların risaleti bittiği yerde
ve isteklerin alevi
heyecanı
söndüğü yerde
ve mânâ sözü terk ederken
yolculuğun sonunda
cesedi ruh gibi akbaba kuşlarına teslim ederken.
Aşkın ötesinde
seviyorum seni
renk ve perdelerin ötesinde
tenlerimizin ötesinde.
Bana bir söz ver, görüşebilmemize dair.

Kafesten

Bakışlarımızın sınırından
her taraftan

duvarlar
duvarlarla yükseliyor
ümitsizlik gibi.

her duvarın ardında
mutluluk
ve bir mutlu mu var?

yoksa kıskançlık mı?
ki bakışlar bu denli
ağ gibi örülmüş
ve bakış ile duvarlar
ümitsizliğin uzak mesafesinde
görüşüyorlar
ve Gökyüzü

Billurdan bir zindan mı?

Eşikte

dik durmalı ve inmeli
 tokmaksız kapının eşiğine
 zamanında gelmişsen kapıcı bekler seni
 eğer zamansızsan
 yanıt almaz kapı çalan.
 kapı kısadır
 alçakgönüllü olmalı öyleyse.
 bir ayna olabilirsin perdahlanmış
 orada
 bezenmeyi
 kendinde seyredesin
 çıkmadan önce
 gerçi hayal ürünündür senin
 kapının öte yanındaki gürültü
 misafir kalabalığından değil,
 orada çünkü
 seni
 beklemez kimse.
 orada çünkü
 kıpırtı, belki,
 ancak kımıldayan yoktur:
 ne ruhlar, ne hayaletler, ne avuçlarında kâfurlarıyla
 kutsanmışlar
 ne yumruklarında ateşli öküz kafalı ifritler
 ne püsküllü çingiraklı huni şapkasıyla iftira edilmiş şeytan

ne çelişen mutlakların yasadız macunu.–
 orada
 bir tek sen
 salt varlıksın,
 salt varlık,
 kendi yokluğunda devam edersin
 çünkü yokluğun senin
 mucizenin kökten varlığıdır.
 kaçınmazlık eşiğinden geçişin
 ziftsi damlanın damlayışıdır karanlığın dipsizinde:
 “–yazık
 keşke keşke
 bir yargı yargı yargı
 olsa olsa olsa
 imiş!– ”
 eğer işitme erkin olsaydı
 güneşsiz yıldız kümelerinin suskulu sarayında
 belki sen
 kendi damlama şarkının yansısını–
 kuru kereste yığını hayıflanmanın yıkım sesi gibi
 duyardın:
 “–keşke keşke
 yargı yargı yargı
 olsa olsa olsa olsa....–”
 fakat kapının öte yanında oturmuş bir hakem,
 yargıçların uğursuz cübbesi olmadan,
 özü öngörü ve insaf
 görünümü zaman.–
 ve çağların geçidinde anıların senin
 sürgitliğin ölümsüzlüğüne değin
 yargılanacak.

elveda! (böyle der şair Bamdad*)
 oynayarak geçerim zorunluluğun eşiğinden
 şen ve şâkir.
 dıştan içe geldim:
 görünümünden
 görmeye görene.–
 ne bir ot görünümünde ne kelebek ne taş görünümünde
 ne okyanus.–
 ben “biz” görünümünde doğmuşum
 görkemli insan görünümünde
 otların ilkbaharında kelebeklerin ebemkuşağı seyrine
 oturayım diye
 dağın gururunu kavrayayım diye ve işiteyim diye
 denizlerin heybetini
 kendi koşullarımı tanıyayım ve dünyaya kendi gayretimce
 kararımca
 anlam vereyim diye,
 böylesi işler zira
 ağacın ve kuşun ve kayanın ve şelalenin
 gücünü aşar.
 insan doğmak, somutlanmasıydı görevin:
 sevmek ve sevilme gücü
 işitmek gücü
 görmek ve söylemek gücü
 üzölmek ve sevinmek gücü
 yüreğın genişliğince gülmek gücü ve canın çırasıyla
 ağlamak gücü
 gururla boynunu dimdik tutma gücü alçakgönüllölüğün
 görkemli zirvesinde

* Bamdad: Şamlu’nun mahlası.

emaneti omuzlarında taşımanın ulu gücü
 ve yalnızlığa katlanmanın hüzünlü gücü
 yalnızlık
 yalnızlık
 cırlıçıplak yalnızlık.
 insan,
 görevin çetinliğidir.

* * *

bağlı kollarım serbest değillerdi her manzarayı bağrıma
 basayım
 her şarkıyı her ırmağı ve her kuşu
 her dolunayı her ağacı ve her öteki insanı.
 yaşama fırsatını eli bağlı ağzı kapalı geçtim
 eli bağlı ağzı kapalı geçtik
 ve dünyayı sadece
 şirret duvarının dargörüşlü deliklerinden gördük
 ve şimdi
 işte tokmaksız bodur kapı karşıda
 işte bekleyen kapıcının işaretleri!–
 yazmış olduğum o dar geçide
 elvedaya
 dönüp bakıyorum:
 zaman kısaydı ve yolculuk usandırıcı
 fakat biricikti eksiksiz.
 canıma değsin, şükürler olsun!–
 (Böyle der yorgun “BAMDAD”)

“iraj kaboliye ithafen”

....

Körlüğün mutlak karanlığı

Ve yalnızlığın ölümcül duruşu

Saat kaç? (Zihninden geçiriyorsun)

Hangi gün?

Hangi ay

Hangi gezegenin

hangi yüzyılın

hangi yılından?

ansızın bir öksürük

yanından geçiyor.

Ah,

Özdeşliğin, paylaşımın

Kurtarıcı duygusu!

Durumun Özeti

Geride hiçbir şey kalmadı
 yola çıkarken
 tek bir beddua bile.
 Babamın "vakitsiz ezanıyla"
 dünya'ya geldim
 annemin ellerinde
 hangi kötülük vardı
 –ki–
 takdir'le abdest aldı.
 Havayı tükettim
 okyanusu tükettim
 gezegeni tükettim
 Tanrıyı tükettim
 ve lanetlenmenin yerine
 birşey koydum

Biz de

Biz de bir zamanlar

bir an

bir yıl

bir yüzyıl

önce

buradaydık.

Bu gezende

bu toprakta

dar bir zaman dilimine benzer

ipeksi karanlıkta

Güneş keteninde

Geniş ay ışığı avlusunda

Yağmur tellerinde

fırtınanın otağında

sevincin süslü odasında

keder kalesinde

yalnız kendinle

yalnız başkalarıyla

Aşkta biricik

nağmede biricik

Hayatla dopdolu

ölümle dopdolu

Biz de geçtik, tıpkı senin gibi
 bu gezegenden
 dar bir zaman diliminde
 birkaç yıl
 şimdi senin durduğun
 yerde
 Alçakgönüllü
 veya aşağılık kimse gibi

Gülerek
 ve
 ağlayarak
 ağır aksak
 veya
 koşaradım
 özgür
 veya
 tutsak

* * *

Biz de bir zamanlar
 evet
 evet
 Biz de bir zamanlar...

.....
 öteki yüzün
 korkunç bir çirkinliği barındırıyor
 bir yüzün ise
 hayat veriyor
 ey JANUS*!

* Janus: Antik Roma dönemi tanrısı. Şehir kapılarının koruyucusu veya sırt sırta vermiş figürler, gelecekle geçmişe, batı ile doğuya, hayatta olanlarla göçmüş olanlara, yaşama ve ölüme işaret eder.

....
 Ne adaletli
 ne de
 güzeldi
 dünya
 biz sahneye çıkmadan evvel
 adalet'e ulaşamadan
 düşündük, durduk,
 ve güzellik
 varlığa büründü.

....
 Baş başa
 baştan başa
 tüm ovada
 yolun sonuna gelmişler
 çöl dilencileri
 yol ayrımlarında
 çiçek hastalığında
 ölmüşler hep,
 seninle eşit uzaklıkta
 –ey en yakın dinlenme yeri: çayevi!–
 yakıcı samyeli soluğundan
 kışın yakıcı soluğuna
 kadar
 çöl dilencileri.

....
cenaze için inliyor bu saz?
Hangi saklı ölü için ağılıyor
Bu zamansız
Hangi mağarada
Hangi tarih için sızlıyor
bu cahil pençe
bu tel ve bu yay?
izin ver ayağa kalksın
gülücükten
yoksun Ha
Bahçede ağlamak çok acık
safılık çeşmesine
goncaların ilk Ah'
çok
esinti yelkenine
yüksek yeşillığe a
çok

Hangi cenaze için inliyor bu saz?
 Hangi saklı ölü için ağlıyor
 Bu zamansız saz?
 Hangi mağarada
 Hangi tarih için sızlıyor
 bu cahil pençe
 bu tel ve bu yay?
 izin ver ayağa kalsın
 gülücükten
 yoksun Halk!
 Bahçede ağlamak çok acıklı
 saflık çeşmesine
 goncaların ilk Ah'ına ağlamak
 çok acıklı
 esinti yelkenine
 yüksek yeşillığe ağlamak
 çok acıklı.

....

lacivert gölge

rüzgâr ve balık ne yapıyor?

bu karanlığın

methiyecisi

Ne yapıyor şehirde

Bu ölüm evinin

Çalgıcısı?

Masumiyetin pençeleri

altında.

–Ölü Doğa–

Masa üzerinde
kâğıt demeti
ve Güneşin ilk bakışı
müphem bir kitap
ve unutulmuş
çay fincanın kenarındaki
sigaranın külü
ve zihinde yasak konu.

–Duvarın Gözleri–

Duvarın gözleri
 Pencerenin gözleri
 Kapının gözleri
 Suyun gözleri
 Esintinin gözleri
 Dağın gözleri
 İyi'nin ve şer'in gözleri
 Elbisenin gözleri, deniz ve balığın gözleri
 Ağacın gözleri
 Kök ve yaprağın gözleri
 Kamışlık ve gölün gözleri
 Taşın gözü ve şişenin gözleri
 Şüphenin gözleri
 Merakın gözleri
 Gözyaşlarının gözleri

 Şaşkınlıkla bizi izliyorlar
 Ne seni sevmemden dolayı
 belki
 Biz Dünya'yı seviyoruz diye

Keşke Su Olabilseydim

Keşke su olabilseydim
 istediğin gibi olabilme olanağı olsaydı
 insan olabilme
 ne mümkün!

Görmüyor musun?
 olanaksız sınırında bir zorluk.

Keşke su olabilseydim diyorum kendime
 İnce bir dalı güzel ağaçta yetiştirebilmek
 baltayla toprağa yığıp yakmak için mi?
 veya
 selvi fidanına sonsuz yeşilliği bağışlamak
 gereksiz kana bulanmadan önceki Haç
 ya da
 susuz bir dudağı
 suyla buluşturma mutluluğu

hatta eğer onu dizüstü yere çöktürerek
 kızgın güneş ve arbede sesleri eşliğinde
 kılıçla boynu vurulsa?

Kimseyi şaşırtmıyor
 Kendi kardeşinin galibi olmak
 ve
 "başka türlü düşünenlerin" celladı olmak
 veya
 yetişkin-genç fidanı
 cansız odun olarak algılamak?

Biliyorum, biliyorum, biliyorum
 tüm bunlara rağmen
 keşke su olabilseydim
 eğer istediğim gibi olabilme imkânım olsaydı

Ah!
 keşke o habersiz pak damla olsaydım
 bir dağ eteğine yağan!
 Zulmün çekişme okyanusunda
 başıboş değersiz dalga
 olacağıma.

Butimar

Gerekli mi?

seni ne denli istediğimi söylemek!

Yüreğin şüphe

ve gözlerin yıldız

bir yudum içtim ve kurudu.

Tatlı göl

benim yangınımaya yanıt vermedi

biliyorum.

Gerekli mi?

seni ne denli istediğimi söylemek!

Kitapların Arasında Dolaştım

Kitapların arasında dolaştım
 çürümüş tozlu gazetelerin arasında
 kendi anılarımda
 yardımcı olmayan hâfızamda
 aradım: kendimi ve yarını

Hayret! Arayan benim!
 aranan değil.
 Ben buradayım
 ve
 gelecek avuçlarımda.

Ayna Aynada

Şiir zarafetinde dudakların
 en şehvetli öpücükleri utangaçlıkla öyle dönüştürür ki
 mağaralardaki canlılar ondan faydalanarak
 insan olurlar
 ve yanakların iki eğimli oyukla
 senin gururunu yönlendirir ve benim yazgımı.
 Ben ki
 tan yerinin beklentisinde
 silahlanmaksızın
 geceye katlanmışım
 ve alnı açık bir kız oğlan kızlığı
 alışverişin fahişeler evinden
 sevecenliğe getirmişim.

Hiç kimse kendi ölümüne böyle korkunç kalkmadı
 Benim yaşama oturduğum gibi

Ve ateşin şiiridir gözlerin
 ve insanlığın yengisidir: Aşk'ın
 kadere karşı koşarken
 ve bağrın senin
 azıcık yer yaşamak için
 azıcık yer ölmek için
 ve bin parmak ucuyla utanmazca
 göğün silikliğini sorgulayana kentten kaçıtır.

Dağlar ilk taşlarla başlar
 ve insan ilk acılarla
 bende acımasız bir mahpus vardı
 zincirlerinin şarkılarına alışmayan
 ben senin ilk bakışınla başlatıldım
 fırtınalar senin kocaman dansında
 görkemlice üflerler bir kavala
 ve damarlarının şarkıları
 süreğenliğin güneşini yükseltir
 bırak öyle uyanayım
 ki sokaklar
 kavrasınlar varlığımı

ellerin barıştır
 ve yardıma koşan arkadaşlar,
 düşmanlık
 unutulsun diye
 alnın boylu bir aynadır
 ışıldayan ve yüksek
 yedili kız kardeşlerin baktıkları
 kendi güzelliklerine varmak için,
 çırpınan iki kuş göğsünde şakır,
 yazın hangi yoldan gelecek
 susamışlık
 suları kandıran yapsın?

Görünesin diye aynada
 uzun bir yaşam boyu bakmışım ona
 ben birikintileri, denizleri ağlamışım
 ey insan kılıklı peri
 tenini yalanın kümelerinden başka yakmadığı
 varlığın senin cennetsidir
 cehennemden kaçışı açıklayan
 beni kendinde boğan bir denizdir
 tüm günahlarımdan ve yalanlarımdan
 arındıran
 ve tan senin ellerinle atar.

Bu Çıkmazda

Ağzını kokluyorlar
 seni seviyorum demiş olmayasın sakın
 Yüreğini kokluyorlar
 garip bir devrandır sevgili
 ve aşkı
 devrik yol direkleri yanında
 kırbaçlıyorlar
 aşkı evin zulasında saklamalı
 Soğukların bu eğri büğrü çıkmazında
 ateşi
 şarkıyı ve şiiri yakarak
 canlı tutmaktalar.
 Düşünmeye yeltenme
 garip bir devrandır sevgili
 geceleri kapıyı çalan
 ışıkları öldürmeye gelmiştir
 aydınlığı evin zulasında saklamalı
 İşte kasaplardır
 geçitlere yerleşen
 kanlı çomak ve satırlarla
 garip bir devrandır sevgili
 ve gülüşleri dudaklara dikeyyorlar
 ve şarkıyı ağızlara
 şevki evin zulasında saklamalı
 Kanarya közlemesi
 papatya ve yasemin alevlerinde
 garip bir devrandır sevgili
 yengili iblis sarhoş
 bizim ağzımızın şenliğine oturmuş sofraya
 Tanrıyı evin zulasında saklamalı.

Hâlâ O Kargayı Düşünüyorum

Hâlâ o Kargayı düşünüyorum
 yuş dereleri kenarında,
 siyah makasıyla
 ve tekrarlanan seslerle
 sarı buğday tarlası ortasından
 mat kâğıt gökyüzünden
 eğri büğrü bir çember kestiğini.
 ve yakın dağa karşı
 boğazındaki kuru: “gak gakkk” sesiyle bir şeyler
 söylediğini.
 dağlar isteksizce
 geç vakitlere kadar
 hayretler içinde
 taş kafalarında tekrarlayıp durdular
 onun söylemeğe çalıştığını!

Bazen soruyorum kendi kendime,
 Bir Karga, kesin ve vurucu varoluşuyla
 öğlen vakti
 ve o matem rengiyle
 Kızgın ve asabi
 Birkaç yaşlı çınarın üzerinden geçerek
 Sarı Buğday tarlasında kanat çırparak
 Neyi var ve ne söylemek ister? Bu yaşlı dağlara.
 –ki–
 bu uykulu yaşlı tapınaklar
 yazın öğlen vaktinden
 geç vakitlere kadar onu tekrarlayıp dururlar?

*Terkiplerin taşından sağlam bir duvar örüyorum
ve şiirimin çatısı üzerine koyarak,
kendimi tutukluyorum.*

*ben böyleyim işte, belki de budalayım
kim nereden bilsin ki
kendi hücremin taşlarını sırtımda taşıdığımı,
Meryem'in çocuğu yerine çarmıhı taşıdığı gibi.*

“Şamlu’nun her sözcüğünde, her dizesinde yeni bir düşünce ve duyguyla karşılaşabiliriz. Şiirinin derinliğinde hayatı ve güneşi davet eden bir çocuk gezinir... Onun itiraz çılgınlıkları, hüznünlü güzelliklerin ve gerçeğin sesidir.” Furûğ

“Hâfız’dan sonra en çok okunan, en çok kabul gören şairin Şamlu olması beni hep düşündürmüştür... Şamlu da Hâfız gibi şiiriyle özdeşleşen ender şairlerdendi.” Hamid Farazande

“Onun çabalarıyla çağdaş Fars Şiiri klasik dönemin (Hallaç, Attar, Hâfız, Hayyam) yüksek doruklarına doğru tekrar tırmanmaya başladı.”

Cavit Mukaddes

ISBN 975-08-0785-5

